

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 85/2010-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. apríla 2010 predbežne prerokoval sťažnosť V. C., O., zastúpeného advokátom JUDr. P. N., Advokátska kancelária, D., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Dolný Kubín v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 49/2004 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť V. C. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.
2. V. C. náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. novembra 2009 doručená sťažnosť V. C., O. (ďalej len „sťažovateľ“), doplnená podaniami sťažovateľa a ustanoveného právneho zástupcu doručenými ústavnému súdu 9. februára 2010 a 9. apríla 2010, ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez

zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Dolný Kubín (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 49/2004.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že je účastníkom trestného konania vedeného na okresnom súde na základe obžaloby podanej 12. mája 2004, a to v postavení poškodeného. Podľa vyjadrenia sťažovateľa bolo vo veci prvé pojednávanie nariadené po uplynutí takmer 36 mesiacov od podania obžaloby. Sťažovateľ poukázal aj na odročenie viacerých termínov pojednávania a vyjadril sa, že mu okresný súd svojím postupom spôsobil „4,5-ročné trauma, trápenie a napätie“.

Podľa názoru sťažovateľa došlo v predmetnom konaní postupom okresného súdu k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jeho základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru, priznal mu primerané finančné zadosťučinenie v sume 14 937,26 €, ako aj náhradu trov „za poradenské a právne služby“ v sume 392,49 € a trovy právneho zastúpenia v sume 254,88 €.

V podaní zo 7. februára 2010 doručenom ústavnému súdu 9. februára 2010 sťažovateľ v súvislosti s odôvodnením požadovaného rozsahu finančného zadosťučinenia uviedol: „... *právna neistota v ktorej sa dlhodobo nachádzam mi spôsobila a spôsobuje nielen materiálnu, ale aj nemateriálnu ujmu.*“

Sťažovateľ v uvedenom podaní (doručenom ústavnému súdu 9. februára 2010) teda tvrdil, že sa stále nachádza v stave právnej neistoty, ústavný súd však následne zistil, že vec sťažovateľa bola na okresnom súde skončená vydaním rozsudku sp. zn. 2 T 49/2004 z 12. februára 2009, ktorý bol sťažovateľovi doručený 17. marca 2009. Na základe odvolania obžalovaného bol prvostupňový rozsudok zrušený a zmenený rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 To/33/2009 z 12. augusta 2009, ktorým bolo konanie v uvedený deň právoplatne skončené. Predmetný druhostupňový

rozsudok bol sťažovateľovi doručovaný, zásielka sa však 30. septembra 2009 vrátila okresnému súdu s oznámením, že adresát zásielku v odbernej lehote neprevzal, rozsudok nebol dosiaľ sťažovateľovi doručený, bol však doručený 7. septembra 2009 splnomocnencovi sťažovateľa, ktorý ho v uvedenom trestnom konaní zastupoval.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy, návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Odmietnuť môže aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého má každý právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov, a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

1. Z už uvedených skutočností vyplýva, že v čase podania sťažnosti ústavnému súdu bolo namietané konanie právoplatne skončené. Krajský súd ako súd odvolací rozhodol

v namietanom trestnom konaní rozsudkom 12. augusta 2009, ktorý v zmysle ustanovenia § 139 ods. 1 písm. a) zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (trestný poriadok) v znení neskorších predpisov nadobudol v uvedený deň právoplatnosť. Sťažnosť bola ústavnému súdu odoslaná 24. novembra 2009 a doručená 27. novembra 2009.

V rámci ustálenej judikatúry ústavného súdu sa v tejto oblasti ochrana základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj právu na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru poskytuje len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď porušenie ešte trvalo (napr. rozhodnutie III. ÚS 20/00, III. ÚS 315/06).

Ústavný súd vo viacerých svojich rozhodnutiach uviedol, že sťažnosť je zjavne neopodstatnená, ak stav právnej neistoty už netrvá. V posudzovanom prípade bol odstránený stav právnej neistoty sťažovateľa momentom právoplatného skončenia napadnutého súdneho konania, t.j. 12. augusta 2009. Za tohto stavu nie je možné konštatovať porušenie základného práva sťažovateľa zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto ústavný súd sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

2. V priebehu konania ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 85/2010-15 z 18. februára 2010 ustanovil sťažovateľovi na základe jeho žiadosti za právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom advokáta JUDr. P. N., ktorý s ustanovením súhlasil a na základe výzvy ústavného súdu doplnil sťažnosť podaním doručeným ústavnému súdu 9. apríla 2010. Právny zástupca sťažovateľa vyčíslil trovy právneho zastúpenia v sume 254,88 €.

Sťažovateľ v petite sťažnosti zároveň požiadal o „*náhradu trov za poradenské a právne služby podľa priložených dokladov*“ v sume 392,49 €.

Ústavný súd prerokoval návrh sťažovateľa na priznanie trov konania na neverejnom zasadnutí a dospel k záveru, že je neopodstatnený. Trovy konania vzniknuté účastníkovi konania v konaní pred ústavným súdom upravuje osobitne ustanovenie § 36 ods. 1 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého platí zásada, že účastník uhrádza trovy konania zo svojho. V § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde je ustanovená výnimka z tejto zásady, podľa ktorej

ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi jeho trovy.

Z aplikácie ustanovenia § 31a zákona o ústavnom súde vyplýva, že ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku alebo Trestného poriadku.

V ustanoveniach § 142 až § 151 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“) sú vyjadrené základné princípy postupu súdov v rozhodovaní o náhrade trov konania, a to princíp úspešnosti v konaní a princíp náhrady účelne vynaložených trov konania, ako aj to, že ak sú tu iné dôvody, nemusí súd trovy konania priznať vôbec. Tieto princípy primerane platia aj v prípade konania pred ústavným súdom.

Ústavný súd posúdil v prvom rade návrh sťažovateľa vo vzťahu k trovám právneho zastúpenia advokátom ustanoveným v konaní pred ústavným súdom a zistil, že podanie ustanoveného advokáta, ktorým doplnil sťažnosť, neobsahovalo žiadne nové relevantné skutočnosti oproti pôvodnej sťažnosti sťažovateľa, predovšetkým v ňom neboli uvedené skutočnosti týkajúce sa právoplatného skončenia veci sťažovateľa a v podstate týmto podaním právny zástupca doplnil sťažnosť len po formálnej stránke sformulovaním návrhov sťažovateľa do podoby petitu sťažnosti. Sťažovateľ zároveň nebol v konaní pred ústavným súdom úspešný.

Vychádzajúc z citovaných ustanovení zákona o ústavnom súde a Občianskeho súdneho poriadku, ako aj z uvedeného skutkového stavu veci ústavný súd nepovažoval za odôvodnené a účelné priznať sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia advokátom ustanoveným v konaní pred ústavným súdom.

Ústavný súd tiež rozhodol o návrhu sťažovateľa týkajúceho sa „náhrady trov za poradenské a právne služby podľa priložených dokladov“ vyčíslené v petite sťažnosti sumou 392,49 €. Z obsahu samotnej sťažnosti, ako aj jej príloh (dokladov, na ktoré sťažovateľ poukázal) vyplýva, že išlo o sumu 357 €, ktorá predstavovala odmenu

za zastupovanie sťažovateľa v samotnom trestnom konaní sp. zn. 2 T 49/2004 jeho splnomocnencom – advokátom, a sumu 55 € za bližšie nešpecifikované „*právne služby*“ advokáta poskytnuté sťažovateľovi, ktorú uhradil 4. februára 2010. Už na prvý pohľad je zjavné, že v tejto časti je návrh sťažovateľa neopodstatnený, pretože v tomto prípade nešlo o trovy vzniknuté sťažovateľovi v súvislosti s konaním pred ústavným súdom a ústavný súd, preto ani v tejto časti návrhu sťažovateľa nevyhovel.

Vzhľadom na uvedené rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. apríla 2010